

LEVIATAN SE PROBOUZI

James S. A. Corey

TRIFID

James S. A. Corey
Leviatan se probouzí

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována
ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Leviathan Wakes
Copyright © 2011 by James S. A. Corey
All rights reserved.
Translation © Jana Rečková, 2013
Cover © Daniel Dociu, 2013
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013
ISBN 978-80-7387-701-9

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

LEVIATAN SE PROBOUZÍ

EXPANZE - KNIHA PRVNÍ

JAMES S. A. COREY

LEVIATAN SE PROBOUZÍ

EXPANZE - KNIHA PRVNÍ

JAMES S. A. COREY

Stanislav Juhaňák - Triton

*Pro Jayné a Kat, za to, že mě povzbuzovaly
v denním snění o vesmírných lodích.*

Prolog: Julie

Scopuli zajali před osmi dny, a Julie Maová byla konečně připravena na zastřelení.

Trvalo jí celých osm dní v pasti ve skladové skřínce, než k tomu dospěla. První dva dny zůstávala bez hnutí, byla si jistá, že to ti ozbrojení muži, kteří ji tam strčili, mysleli vážně. Prvních pár hodin neměla loď, v níž byla zajata, zapnutý pohon, takže se ve skříně vznášela a jemnými pohyby se přitom vyhýbala srážce se stěnami nebo skafandrem, s nímž ten prostor sdílela. Když se loď dala do pohybu a pohon jí vrátil váhu, stála nehybně, dokud ji nezačaly chytat křeče do nohou, a pak se pomalu schoulila do fetální polohy. Čůrala do kombinézy a nestarala se o svědivé vlhko ani zápach; měla jen strach, že by mohla uklouznout a upadnout do mokré skvrny, která se utvořila na podlaze. Nesměla dělat hluk. Zastřelili by ji.

Třetího dne ji žízeň přiměla k činu. Všude kolem ní se ozýval hluk lodi. Slabý subsonický hukot reaktoru a pohonu. Neustálý sykot a dunění hydraulických a ocelových zámků, jak se otevíraly a zavíraly dveře mezi palubami. Dusot těžkých bot na kovových roštích. Čekala, dokud se všechny zvuky, jež slyšela, nevzdálily, potom stáhla skafandr z háčku na podlahu skříně. Naslouchala, zda se neblíží žádné zvuky, a přitom pomalu rozebrala ochranný oblek a vyndala z něj zásobu vody. Byla stará a chutnala zatuchle; skafandr zjevně celé věky nikdo neudržel. Jenže ona už neměla několik dní ani doušek, a zteplalá voda s jílovitou příchutí v zásobníku byla to nejlepší, co kdy ochutnala. Musela se usilovně přemáhat, aby ji nevypila všechnu, a nevyvolala si tím zvracení.

Když se jí znovu začalo chtít na malou, vyndala z obleku nádržku s katétrem a vymočila se do ní. Seděla na podlaze nyní vystlané vyztuženým skafandrem téměř v pohodlí a uvažovala, kdo jsou její vězňitelé – flotila Koalice, piráti, nebo něco ještě horšího? Chvillemi usínala.

Čtvrtého dne ji izolace, hlad, nuda a zmenšující se prostor, kam ukládat moč, nakonec málem donutily navázat s nimi kontakt. Slychala tlumené bolestné výkřiky. Někde blízko bili nebo mučili její kolegy z posádky. Když teď upoutá pozornost únosců, možná ji prostě přidají k ostatním. To by bylo v pořádku. Bití by dokázala zvládnout. Připadalo jí to jako malá cena, pokud to znamenalo, že zase uvidí lidi.

Skříň se nacházela vedle vnitřních dveří přetlakové komory. Během letu v těchto místech obvykle nebýval velký provoz, i když o rozvržení této konkrétní lodi nic nevěděla. Přemýšlela, co říct, jak na sebe upozornit. Když však konečně zaslechla, jak se někdo pohybuje směrem k ní, prostě se pokusila zařvat, že chce ven. Suché zaskřehotání, které jí vyšlo z hrdla, ji překvapilo. Polkla, pokusila se přimět jazyk, aby vyrobil trochu slin, a zkusila to znovu. Další slabé zachrčení v krku.

Ti lidé byli přímo přede dveřmi její skříň. Jakýsi hlas tiše hovořil. Julie se napřáhla, chystala se zabušit na dveře pěsti, a vtom zaslechla, co říká.

Ne. Prosím vás, ne. Prosím, ne.

Dave. Opravář z její lodi. Dave, který sbíral staré komiksy a znal milión vtipů, tady prosí tenkým hláskem.

Ne, prosím vás, ne, říkal.

Hydraulika zašuměla, zámky klaply, vnitřní vstup přechodové komory se otevřel. Následovalo tupé žuchnutí, jak byl někdo vhozen dovnitř. Další cvaknutí, komora se uzavřela. Sykot unikajícího vzduchu.

Když přechodová komora dokončila svůj cyklus, lidé přede dveřmi odešli. Nezabouchala, aby upoutala jejich pozornost.

Úplně loď vyčistili. Zadržení příslušníky válečného loďstva vnitřních planet mělo nepříjemný scénář, ale všem se dostalo patřičného výcviku, jak se v takovém případě zachovat. Citlivé informace byly vymazány a přepsány na pohled nezávadnými soubory s falešnými časovými známkami. Všechny údaje, příliš závažné, než aby se daly svěřit počítači, kapitán zničil. Když útočníci vstoupili na loď, mohli si hrát na nevinátka.

Nezáleželo na tom.

Nedošlo na žádné otázky ohledně nákladu nebo povolení. Útočníci vešli dovnitř, jako by jim to tu patřilo, a kapitán Darren jim ve všem vyhověl. Ostatní – Mike, Dave, Wan Li – všichni prostě zvedli ruce a podrobili se. Piráti či otrokáři, nebo co byli zač, je vytáhli z malé přepravní

lodi, jež byla jejich domovem, a přiměli je projít propojovacím tunelem jen v minimálních ochranných oděvech. Mezi nimi a krutou prázdnotou byla jen tenká vrstva mylaru: doufej, že nepraskne, a pokud ano, máš po plicích.

Julie se také podrobila, ale ti hajzlové ji začali osahávat a pokoušeli se ji svléknout.

Pět let tréninku jiu jitsu v podmínkách nízké gravitace, a teď se s nimi octla v uzavřeném prostoru bez tíže. Nadělala spoustu škody. Skoro už si myslela, že zvítězí, když vtom kde se vzala, tu se vzala, přilétla pěst v rukavici a udeřila ji do obličeje. Pak se jí všechno zamlžilo. Následovala ta skříň a *Zastřelte ji, jestli se jen pohne*. Čtyři dny se snažila být úplně potichu, zatímco kdesi pod ní mlátili její přátele a jednoho vyhodili přechodovou komorou ven.

Po šesti dnech všechno utichlo.

Při střídavých návalech vědomí a rozkouskovaných snů neurčitě vnímala, jak zvuky chůze, řeči a tlakových uzávěrů, i podzvukový hukot reaktoru a pohonu postupně slábnou. Když umlkly motory, zmizela i tíže a Julie se probudila ze snu o závodu ve svém starém člunu, zjistila, že se vznáší a její svaly proti tomu zuřivě protestují, než se zase uvolnily.

Přitáhla se ke dveřím a přitiskla ucho na chladný kov. Projel jí záchvěv děsu, než zachytila slabý šum vzduchové recyklace. Loď měla stále energii a vzduch, ale motory byly vypnuté a nikdo neotevíral dveře, nechodil ani nemluvil. Možná se právě konala schůze posádky. Nebo večírek na jiné palubě. Nebo všichni opravovali nějakou poruchu na zařízení.

Strávila den nasloucháním a čekáním.

Sedmého dne dopila poslední doušek vody. Po dobu čtyřiašedeseti hodin se nikdo na lodi nedostal na doslech. Cucala plastovou trubičku ze skafandru, až si vytvořila trochu slin; pak začala ječet. Ochraptěla křikem.

Nikdo nepřišel.

Osmého dne byla připravena na zastřelení. Dva dny neměla vodu, čtyři dny měla plnou odpadní nádržku. Přitiskla se rameny na zadní stěnu skříně, rukama se opřela o postranní. Pak vykopla oběma nohama, jak nejlíp dokázala. Křeče, jež následovaly po prvním kopnutí, ji téměř připravily o vědomí. Místo toho zaječela.

Hloupá holka, pokárala sama sebe. Byla dehydratovaná. Osm dní bez pohybu bohatě stačí na počátky svalové atrofie. Přinejmenším se mohla předem protáhnout.

Masírovala si ztuhlé svaly, dokud uzly nezmizely, pak se pustila do protahování. V duchu si představovala, že je zpátky v dojo. Když své tělo ovládla, vykopla znovu. A znovu. A ještě, až kolem krajů dveří začalo pronikat světlo. A ještě, až byly dveře tak prohnuté, že držely v rámu na třech pantech a zámku.

A naposled, až se prohnuly tolik, že zámek už petlici neudržel a dveře se rozlétly.

Julie vyrazila ze skříně s rukama napůl zdviženýma, připravena tvářit se buď hrozivě, nebo vyděšeně, podle toho, co se bude zdát užitečnější.

Na celé palubě však nikdo nebyl: přechodová komora, sklad skafandrů, kde strávila posledních osm dní, půl tuctu dalších skladišť – všechno prázdné. Vytrhla ze soupravy pro opuštění lodi magnetizovaný hasák, který se rozměrem hodil na případné rozbíjení hlav, a vydala se dolů po služebním žebříku na spodní palubu.

A pak ještě o palubu níž, a ještě níž. Osobní kajuty byly dokonale, vojensky uklizené. Sklad proviantu jevil známky rvačky. Opuštěná ošetřovna. Torpédovna. Nikdo. Komunikační stanice bez obsluhy, přepnutá do úsporného režimu a zamčená. Pár dosud fungujících senzorů neukazovalo ani stopu po *Scopuli*. Sevřely se jí útroby novým strachem. Paluba po palubě, místnost po místnosti bez známek života. Něco se stalo. Únik radiace. Otrava vzduchu. Něco, co je donutilo k evakuaci. Zauvažovala, jestli by dokázala loď řídit sama.

Ale kdyby se evakovali, musela by je přece slyšet vycházet ven přechodovou komorou, ne?

Dorazila k poslednímu palubnímu průlezu, který vedl do strojovny, a zastavila se, když se automaticky neotevřel. Červené světlo na panelu zamykání signalizovalo, že místnost byla uzavřena zevnitř. Znovu pomyslela na únik radiace a podobné vážné poruchy. Ale kdyby skutečně šlo o něco takového, proč potom zamykat dveře zevnitř? Kromě toho cestou sem míjela jeden nástěnný monitor za druhým, a na žádném z nich nesvítilo varování před nebezpečím. Ne, tady nepůjde o radiaci, ale o něco jiného.

Kolem viděla další nepořádek. Krev. Rozházené nástroje a bedny. Ať se stalo cokoli, došlo k tomu právě tady. Nebo ne; tady to začalo. A skončilo to za těmi zamčenými dveřmi.

Vyžádalo si to dvě hodiny práce se svařovacím hořákem a páčidly z dílny, než se prořezala průlezem do strojovny. Hydraulika byla pokážená, musela dveře odstrčit ručně. Ven se vyvalil závan teplého, vlhkého vzduchu, jenž s sebou nesl nemocniční pach bez dezinfekce. Pach

s příchutí mědi, vyvolávající nevolnost. Takže mučírna. Uvnitř budou její přátelé, zbití nebo rozsekaní na kusy. Julie zvedla svůj hasák a připravila se, že rozmlátí nejméně jednu hlavu, než ji zabijí. A vplula dovnitř.

Strojovna byla obrovská, s klenbou jako katedrála. Věvodil jí fúzní reaktor, umístěný uprostřed. Cosi s ním nebylo v pořádku. Tam, kde by měla vidět displeje, štíty a monitory, jádro reaktoru jako by potahovalo jakési bláto. Pomalu se vznášela k němu, jednu ruku stále na žebříku. Podivný pach sílil, až se zdál nesnesitelný.

Bláto pokrývající reaktor se svým složením nepodobalo ničemu, co kdy spatřila. Procházely jím trubice podobné cévám či dýchacím cestám. Některé tepaly. Takže to nebude žádné bahno.

Tkáň.

Jeden z výběžků té věci se pohnul k ní. V porovnání s celkem působil drobně, asi jako malíček u nohy. Byla to hlava kapitána Darrena.

„Pomoz mi,“ řekla.

Kapitola první: Holden

Před sto padesáti lety, kdy provinciální neshody mezi Zemí a Marsem došly až na pokraj války, byl Pás vzdáleným obzorem nesmírného nerostného bohatství, z hlediska ekonomického využití mimo dosah, a vnější planety přesahovaly i nejmělejší, nejfantastičtější sny korporací. Potom Solomon Epstein postavil svůj malý modifikovaný fúzní motor, strčil ho do své jachty pro tři a zapnul ho. S kvalitním dalekohledem jeho loď můžete ještě stále vidět, jak zlomkem rychlosti světla míří do velkého prázdného vesmíru. Nejlepší, nejdelší pohřeb v dějinách lidstva. Naštěstí nechal plány motoru na svém domácím počítači. Epsteinův pohon sice lidstvu nedaroval hvězdy, ale přiblížil mu planety.

Canterbury byla přestavěná a nově vybavená kolonizační loď, tři čtvrtě kilometru dlouhá, čtvrt kilometru široká, zhruba ve tvaru požárního hydrantu a uvnitř převážně prázdná. Kdysi bývala plná lidí, zásob, schémat, strojů, bublin pro udržení životního prostředí a naděje. V současné době žilo na Saturnových měsících něco pod dvacet miliónů lidí. *Canterbury* tam dopravila téměř milión jejich předků. Pětačtyřicet miliónů osídlilo Jupiterovy měsíce. Na jednom měsíci Uranu se usadilo pět tisíc – nejvzdálenější výspa lidské civilizace, přinejmenším dokud mormoni nedokončí svou vícegenerační loď a nezamíří ke hvězdám a osvobození od zákonů pro omezení populace.

A pak tu byl Pás.

Kdybyste se na to zeptali náborářů SVP, když jsou opilí a ve sdílné náladě, možná by vám odpověděli, že v Pásu je snad sto miliónů. Zeptejte se sčítacího komisaře z vnitřních planet, a dozvíte se, že spíš padesát miliónů. Ať se to vezme z kterékoli strany, osídlení je to obrovské a potřebuje spoustu vody.

A tak teď *Canterbury* a tucty jejích sesterských lodí, zaměstnaných u společnosti Čiročistá, pendlovaly od štědrých Saturnových prstenců k Pásu a vláčely s sebou ledovce, a budou to dělat, dokud z nich nezbu-
de nic než vraky.

Jimu Holdenovi to připadalo poetické.

„Holdene?“

Obrátil se k palubě hangáru. Hlavní inženýrka Naomi Nagata se tyčila nad ním. Měřila skoro dva metry, hřívu kudrnatých vlasů měla sepnutou do černého ohonu, ve tváři napůl pobavený, napůl podrážděný výraz. Jako ostatní obyvatelé Pásu měla ve zvyku krčit rukama místo rameny.

„Holdene, posloucháš mě, nebo jen tak civíš z okna?“

„Vyskytl se problém,“ pravil Holden, „a protože jsi opravdu, ale opravdu dobrá, dokážeš to opravit, přestože nemáš dost peněz ani prostředků.“

Naomi se zasmála.

„Takže jsi neposlouchal,“ konstatovala.

„Ne, ani ne.“

„No ale podstatu jsi pochopil správně. Přistávací zařízení *Rytíře* nebude v atmosféře spolehlivé, pokud nevyměníme těsnicí spoje. Bude to problém?“

„Zeptám se starého pána,“ odpověděl Holden. „Ale kdy jsme ten raketoplán naposled použili v atmosféře?“

„Nikdy, ale podle předpisů musíme mít aspoň jeden schopný provozu v atmosférických podmínkách.“

„Hej, šéfe!“ zaječel Amos Burton, Naomin asistent původem ze Země. Mával svalnatou paží zhruba jejich směrem. Myslel Naomi. Byl sice na lodi kapitána McDowella a Holden byl zástupce velitele, ale ve světě Amose Burtona byla šéfem jediné Naomi.

„Co se děje?“ houkla na něj Naomi.

„Vadný kabel. Můžeš tohle hajzlíka podržet, než seženu náhradní?“

Naomi se Holdena pohledem zeptala: *Jste tady hotovi?* Ironicky jí zasalutoval, odfrkla a odcházela, potřásajíc hlavou, dlouhá a štíhlá, v umaštěné kombinéze.

Sedm let v Zemské flotile, pět let práce ve vesmíru s civilisty, a stejně si nemohl zvyknout na ty dlouhé, neuvěřitelně tenké kosti obyvatel Pásu. Dětství pod vlivem gravitace navždy ovlivnilo jeho vnímání.

U ústředního výtahu Holden krátce zaváhal s prstem nad tlačítkem navigační paluby; lákala ho představa Ade Tukunbo, její úsměv, hlas, vlasy s vůní pačuli a vanilky; stiskl však tlačítko nemocnice. Nejdřív povinnost, potom potěšení.

Když vešel, zdravotní technik Shed Garvey se hrbil nad laboratorním stolem a čistil pahýl levé paže Camerona Paje. Před měsícem Pajovi přimáčkli loket třicetitunový blok ledu, pohybující se rychlostí pět milimetrů za vteřinu. Mezi lidmi, kteří vykonávali nebezpečnou práci při řezání le-

dovců v nulové gravitaci a manipulaci s nimi, to nebylo nijak vzácné zranění, a Paj k němu přistupoval s profesionálním fatalismem. Holden se Shedovi naklonil přes rameno a sledoval, jak vytahuje z odumřelé tkáně jednoho z léčivých červů.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

„Docela slušně, pane,“ odvětil Paj. „Ještě mi zbylo pár nervů. Shed mi vysvětloval, jak se na ně napojí protéza.“

„Pokud se nám podaří zvládnout nekrózu,“ dodal ošetřovatel, „a zařídit, aby se nám Paj nezhojil až příliš, než se dostaneme na Cereru. Ověřil jsem pojistnou smlouvu, a tady Paj ji má uzavřenou na dost dlouho, aby mu přiklepli protézu s posilovačem, tlakovými a teplotními čidly a kvalitním softwarem. Celý komplet. Bude skoro tak dobrá jako jeho původní končetina. Na vnitřních planetách mají nový biogel, ze kterého doroste nová ruka, jenže to naše zdravotní pojištění nepokrývá.“

„Do hajzlu s vnitřníma i s tím jejich magickým želé. Radši budu mít pocitovou náhradu, co vyrobili ve starým dobrým Pásu, než něco, co ty mizerové nechali vyrůst v laboratoři. Ty novomódní pracky prý z tebe udělají pitomce,“ mínil Paj. Pak rychle dodal: „Hm, no, bez urážky, šéfe.“

„Nic se nestalo. Jsem rád, že vás dáme do pořádku,“ opáčil Holden.

„Povězte mu ten zbytek.“ Paj se potměšile zašklíbil. Shed se začervenel.

„No, já slyšel od chlapů, co je dostali,“ zamumlal Shed s odvráceným pohledem, „že než se s protézou vytvoří spojení, tak si ho honíš a máš pocit, jako by ti to dělal někdo jinej.“

Holden nechal tu poznámku viset ve vzduchu a Shedovy uši nabraly karmínový odstín.

„To je dobré vědět,“ pravil Holden nakonec. „A nekróza?“

„Máme tady nějakou infekci,“ odpověděl Shed. „Červi ji udržují pod kontrolou a zánět je za daných okolností vlastně užitečný, takže s ní nebojujeme nijak zvlášť usilovně, pokud se nezačne šířit.“

„Bude v pořádku do příští cesty?“

Paj se poprvé zachmuřil.

„To teda sakra jo, budu v pořádku. Já jsem vždycky připravenej. Tohle je moje práce, pane.“

„Pravděpodobně ano,“ řekl Shed. „Záleží na tom, jak se protéza napojí. Když ne první, tak druhá.“

„Do hajzlu s tím,“ mínil Paj. „Dokážu sekat led jednou rukou líp než půlka těch mamlasů, co tady na týhle starý hajtře máte.“

„No,“ prohlásil Holden, skrývaje úšklebek, „jsem rád, že to vím. Pokračujte.“

Paj si odfrkl. Shed vytáhl ven dalšího červa. Holden se vrátil k výtahu, a tentokrát už neváhal.

Navigační stanice *Canterbury* nebyla vypočítána na efekt. Obrovské displeje přes celou stěnu, jaké si Holden představoval, když se poprvé jako dobrovolník hlásil k flotile, na největších lodích sice existovaly, ale i tam působily spíš jako výzdoba než skutečně potřebná věc. Ade se dělala u dvojice monitorů jen o něco větších než příruční terminál, v jejichž rozích běžely aktuální grafy efektivity a výkonu lodního reaktoru a motorů, vpravo se vinuly nezpracované údaje, jak je jednotlivé systémy dodávaly. Měla masivní sluchátka, jež jí zakrývala uši, a jen slabě z nich unikal hluboký rytmus bubnů. Kdyby *Canterbury* zaznamenala nějakou anomálii, okamžitě by ji upozornila. Kdyby se objevila porucha některého systému, ihned by to zjistila. Kdyby kapitán McDowell opustil své velitelské stanoviště a řídicí pult, okamžitě by to věděla, takže by stačila vypnout hudbu a tvářit se zaměstnaně, až by dorazil. To její drobné požitkářství bylo jen jednou z tisíce věcí, které na ní Holdena přitahovaly. Došel k ní zezadu, jemně jí stáhl sluchátka z uší a pozdravil: „Ahoj.“

Ade se usmála, poklepal na monitor a nechala sluchátka spočívat na utlé šiji jako nějaký technický šperk.

„Zástupce velitele James Holden,“ pravila s přehnanou formálností, kterou ještě zdůrazňoval její silný nigerijský přízvuk. „Co pro vás mohu udělat?“

„To je zvláštní, že se ptáte,“ řekl. „Právě jsem uvažoval, jak by bylo příjemné, kdyby za mnou někdo přišel do kajuty, až nás vystřídá třetí směna. Někdo, s kým bych si mohl dát malou romantickou večeři, ten samý blaf, co servírují v kantýně. Poslouchat hudbu.“

„Popít vínečka,“ přidala se. „Trochu porušit předpisy. Hezka představa, ale já dnes nemám náladu na sex.“

„Já nemluvil o sexu. Jen o jídle. Povídání.“

„Já mluvila o sexu,“ namítla.

Holden si klekl k jejímu křeslu. V třetinové gravitaci za současného výkonu motorů to bylo dokonale pohodlné. Ade se teď usmívala přívětivěji. Řetěz výstupních údajů zacinkal; pohlédla na obrazovku, klepnutím ho potvrdila a obrátila se zpět k němu.

„Ade, mám tě rád. Chci říct, jsem rád ve tvé společnosti,“ řekl. „Nechápu, proč bychom spolu nemohli strávit nějaký čas oblečení.“

„Holdene. Zlato. Nech toho, ano?“

„Čeho mám nechat?“

„Přestaň se snažit namluvit si mě. Jsi milý. Máš pěkný zadek a v posteli je to s tebou fajn. To ale neznamená, že jsme zasnoubení.“

Holden se zhoupl na patách, cítil, jak se začíná mračit. „Ade. K tomu bych potřeboval něco víc.“

„Jenomže v tom nic víc není.“ Vzala ho za ruku. „A tak je to v pořádku. Jsi tady zástupce velitele, a já jen na brigádě. Ještě jedna cesta, možná dvě, a mizím.“

„Já k téhle lodi taky nejsem přikovaný řetězem.“

Její smích se skládal stejným dílem z vřelosti a pochyb.

„Jak dlouho už jsi na *Canty*?“

„Pět let.“

„Ty nikam neodejdeš,“ prohlásila. „Je ti tady dobře.“

„Dobře?“ opakoval. „*Canty* je stoletý tahač ledu. Dala by se najít ještě horší práce, ale to bych se musel fakt snažit. Všichni jsou tady nekvalifikovaní nebo měli v posledním zaměstnání pěkný průšvih.“

„A ty se tady cítíš pohodlně.“ Její oči už se nezdály tak vlídné. Skousla si ret, koukla na obrazovku, pak znovu vzhlédla.

„Tohle si nezasloužím,“ řekl.

„To ne,“ přisvědčila. „Hele, už jsem ti vysvětlila, že dnes nemám náladu. Jsem podrážděná. Potřebuju se pořádně vyspat. Zítra budu příjemnější.“

„Slibuješ?“

„Dokonce ti udělám večeři. Omluva přijata?“

Sklouzl dopředu, přitiskl rty na její. Vrátila mu polibek, nejdřív zdvořile, pak o něco vřeleji. Na chvílku mu položila prsty na šíji, vzápětí ho ale odstrčila.

„V tomhle jsi až moc dobrý. Radši bys měl jít. Jsme ve službě a tak dál.“

„Jasně.“ Neměl se k odchodu.

„Jime,“ vzdychla. Vtom se s cvaknutím zapnul lodní komunikační systém.

„Holden na můstek,“ ohlásil kapitán McDowell dutým, zdeformovaným hlasem. Holden zamumlal něco sprostého. Ade se uchechtla. Hbitě se k ní sehnul, políbil ji na tvář a zamířil zpátky k centrálnímu výtahu s tichým přáním, aby kapitána za tohle všivé načasování postihly vředy a veřejné zhanobení.

Můstek nebyl o mnoho prostornější než Holdenova kajuta a byl poloviční v porovnání s kantýnou. Až na nadměrně velký kapitánský displej, který si vyžádal McDowellův slábnoucí zrak a nedůvěra vůči chirurgické

korekci, to klidně mohla být zadní místnost nějaké účetní firmy. Páchlo to tu čisticími prostředky s dezinfekcí a příliš silným čajem yerba maté. McDowell se při Holdenově příchodu otočil se židlí, pak se pohodlně opřel a přes rameno ukázal na komunikační stanici.

„Becco!“ štěkl. „Pověz mu to!“

Rebecca Byersová, sloužící spojovací důstojník, mohla pocházet ze svazku žraloka a sekery. Černé oči, ostré rysy, rty tak tenké, jako by je vůbec neměla. Na palubě se vykládalo, že se na tuhle práci dala, aby unikla obvinění za zabití exmanžela. Holden ji měl rád.

„Nouzový signál,“ oznámila. „Zachytila jsem ho před dvěma hodinami. Právě dorazilo potvrzení přenosu z *Callisto*. Je skutečný.“

„Aha,“ hlesl Holden. Pak dodal: „Do hajzlu. A my jsme nejbliž?“

„Jediná loď na pár miliónů kiláků.“

„No paráda. Tak ty údaje,“ požádal.

Becca se obrátila ke kapitánovi. McDowell zapraskal klouby prstů a upřel zrak na displej. Světlo monitoru jeho obličejí dodávalo zvláštní zelenkavý nádech.

„Je to těsně vedle zmapovaného asteroidu mimo Pás,“ řekl.

„Vážně?“ vyhrkl Holden udiveně. „Copak do něj narazili? Vždyť tam kolem na milióny kilometrů vůbec nic není.“

„Třeba tam zastavili, protože si někdo nutně musel odskočit. My víme jen tolik, že tam ten trouba dřepí, vysílá signál ohrožení, a my jsme nejbliž. Za předpokladu...“

Zákony sluneční soustavy hovoří jednoznačně. V prostředí tak nehostinném, jako je vesmír, nemůže být pomoc jiným lidem v nouzi nepovinná. Nouzový signál už pouhou svou existencí zavazuje nejbližší loď zastavit a poskytnout pomoc – což ovšem neznamená, že zákon dodržují všichni bez výjimky.

Canterbury byla plně naložená. Během uplynulého měsíce postupně, opatrně zrychlovala s nákladem hodně přes milión tun ledu. Právě tak jako malý ledovec, který Pajovi rozdrtil paži, se nedá jen tak lehce zpomalit. Vždycky tu bylo pokušení mít poruchu komunikace, vymazat záznamy a nechat rozhodnout velkého boha Darwina.

Ovšem kdyby McDowell něco podobného zamýšlel, nezavolal by Holdena. Ani by to nenavrhl, kdyby ho mohla slyšet posádka. Holden tomu tanečku rozuměl. Kapitán chtěl být tím, kdo by se na celou záležitost vykašlal, nebýt Holdena.

Obyčejní maníci uznají, že kapitán nechtěl loď připravit o kus zisku. Uznají, že Holden musel trvat na dodržování zákona. A ať už to dopad-

ne jakkoli, budou kapitána i Holdena nenávidět za to, co po nich žádal zákon i obyčejná lidská slušnost.

„Musíme se tam zastavit,“ pronesl Holden. Pak rázně dodal: „Třeba za to bude odměna.“

McDowell poklepal na monitor. Z konzole se ozvala Ade, hlasem stejně hlubokým a vřelým, jako by byla přímo v místnosti.

„Kapitáne?“

„Potřebuju čísla ohledně zabrždění téhle kisny,“ řekl.

„Pane?“

„Jak moc bude obtížné dopravit nás k CA-2216862?“

„My zastavujeme na asteroidu?“

„To vám sdělím, až uposlechnete můj rozkaz, navigátore Tukunbo.“

„Ano, pane.“

Holden zaslechl řadu klapnutí.

„Když loď okamžitě obrátíme a vypálíme jako namydlený blesk, dostanu nás za dva dny do vzdálenosti padesáti tisíc kilometrů od asteroidu, pane.“

„Můžete mi upřesnit, co obnáší ten namydlený blesk?“ požádal McDowell.

„Všichni se musí uložit do havarijních křesel.“

„Přirozeně,“ povzdechl si McDowell a poškrábal se v neupraveném vousu. „A hýbat s ledem nás při troše štěstí bude stát všehovšudy pár miliónů babek, pokud ovšem jenom pomačkáme trup. Na tohle už jsem starý, Holdene. Doopravdy.“

„Ano, pane. To jste. A já se vždycky těšil na vaše křeslo,“ pravil Holden. McDowell se nasupil a udělal neslušný posunek. Rebecca si pobaženě odfrkla. McDowell se k ní otočil.

„Pošlete zprávu na maják, že jsme na cestě. A oznamte na Ceres, že se opozdíme. Holdene, jak je na tom *Rytíř*?“

„Žádné lety v atmosféře, dokud neseženeme pár náhradních dílů, ale ve vakuu udělá v pohodě padesát tisíc kiláků.“

„Víte to jistě?“

„Řekla to Naomi. Takže to musí být pravda.“

McDowell se zvedl do výšky svých dvou a čtvrt metru, přičemž byl hubenější než nějaký pozemský puberták. Vzhledem k jeho věku a ke skutečnosti, že nikdy nepobýval v gravitační studni, bude pro něj zrychlení pořádná zátěž. Holden k němu pocítil záchvěv soucitu, který by si ovšem nikdy nedovolil projevit, aby starého pána neuvedl do rozpaků.

„Takže, Jime,“ začal McDowell tak tiše, že ho slyšel jen Holden. „Žádá se po nás, abychom zastavili a učinili pokus, ale nemusíme se přitom ztrhat, jestli mi rozumíš.“

„Už jsme zastavili,“ řekl Holden a McDowell poklepal do vzduchu rozpřaženýma pavoučíma rukama. Jedno z mnoha gest, jež se vyvinula v Pásu: viditelných i ve skafandru.

„Tomu se nemůžeme vyhnout,“ prohlásil. „Ale jestli tam venku uvidíte něco divného, něco, co by se vám nezdálo, nehrajte si na hrdiny. Sbalte si fidlátka a vraťte se domů.“

„Mám to nechat na další loď, která tudy poletí?“

„A dávejte na sebe pozor,“ pokračoval McDowell. „To je rozkaz. Jasně?“

„Rozumím,“ odvětil Holden.

Lodní komunikační systém se s klapnutím probрал k životu a McDowell se pustil do vysvětlování situace posádce. Holden v duchu téměř slyšel sborové zasténání, jež se ozývalo všemi palubami. Obrátil se k Rebecce.

„Dobře,“ pravil. „Co víme o té ztroskotané lodi?“

„Malý nákladák. Registrace na Marsu. Domovský přístav Eros. Jmenuje se *Scopuli*...“

Kapitola druhá: Miller

Detektiv Miller se pohodlně opřel v pěnovém křesle a jemně, povzbudivě se usmál. Pokoušel se dát si v duchu dohromady dívčin příběh.

„A potom najednou prásk! Pokoj plnej řezačů, všeci vyjou a mávají kudlama,“ vykládala dívka a doprovázela řeč gesty ruky. „Jako nákej tanec, akorát že Bomie najednou strouhne ten kukuč, jako že nic neviděl a neví nadosmrti, amen. Chápete?“

Podsaditý Havelock u dveří dvakrát zamrkal, ve tváři mu netrpělivě zacukal sval. Právě to byl důvod, proč Havelock jako detektiv nikdy nedosáhne vyšší hodnosti. A proč tak mizerně hraje poker.

Miller byl velmi dobrý hráč pokeru.

„No jasně,“ pravil Miller. V jeho hlase zazněl huhňavý přízvuk obyvatele vnitřních úrovní. Mávl rukou tím samým širokým líným gestem, jaká používala dívka. „Bomie to neviděl. Zapomenutá ruka.“

„To teda zatraceně jo,“ přisvědčila dívka, jako by Miller právě prone-sl větu z evangelia. Miller přikývl, dívka mu kývnutí oplatila, jako když se ptáci namlouvají.

Nájemné doupě se skládalo ze tří místností, vymalovaných smetanovou barvou s černými skvrnami – koupelna, kuchyňka, obývací. Vyklá-pěcí postel měla závěsy tolikrát utržené, polámané a znovu spravované, že už vůbec nepružily. Takhle blízko ke středu osy Cerery za to nemohla ani tak gravitace, jako spíš setrvačnost. Ve vzduchu byl cítit pивní pach starých proteinových kvasnic a hub. Místní strava; ten, kdo s dívkou praštil tak tvrdě, až jí rozlámal postel, ani nezaplatil dost na pořádnou večeři. Nebo možná ano, a ona se rozhodla to utratit za heroin nebo maltu nebo jinou drogu.

Její věc.

„A dál?“ zeptal se Miller.

„Bomie vypad, jako dyž vyšumí vzduch,“ uchichtla se dívka. „Hop-sal, až se mlátil hlavou vo strop, chápete?“

„Jasně,“ přitakal Miller.

„No a pak další řezači. 'Sem přišla vo kšeft.“

„A Bomie?“

Dívčiny oči se k němu pomalu obrátily a změřily si ho od bot přes kolena po placatý klobouk. Miller se uchechl. Odstrčil se od židle a lehce se v nízké gravitaci zvedl.

„Jak se ukáže, ozvi se, *que si?*“ řekl.

„*Como no?*“ opáčila dívka. *Proč ne?*

Venkovní tunel byl v místech, kde ho nepokrývala špína, bílý. Deset metrů široký a po obou stranách se jemně stáčel nahoru. Bílé LED osvětlení se ani nesnažilo napodobovat sluneční svit. Asi v půlkilometrové vzdálenosti od ústí kdosi vrazil do stěny tak silně, že trhlinou vykukovala skála, a dosud ji nikdo neopravil. Možná ani neopraví. Tohle byla mizerná díra, hodně blízko k ose. Sem turisté nikdy nezavítají.

Havelock mířil k jejich vozu, šel první a při každém kroku nadskakoval. Nepobýval v oblastech nízké gravitace moc často a choval se tu nemotorně. Miller prožil na Cereře celý život, a popravdě, Coriolisův efekt takhle vysoko mu občas také trochu rozhodil rovnováhu.

„Takže,“ pravil Havelock, když nastavil směr a cíl, „bavil ses?“

„Netuším, co tím myslíš,“ odpověděl Miller.

Elektromotory se rozvrčely, vůz s cuknutím vyrazil tunelem, měkké pěnové gumy slabě pištěly.

„Jak jste si vykládali v té vaší mimozemské hatmatilce před pozemšťanem,“ upřesnil Havelock. „Nerozuměl jsem ani polovině.“

„Tady nešlo o lidi z Pásu, kteří by vyhodili chlapíka ze Země,“ řekl Miller. „Spíš o chudáky, co tady nechťeli vzdělanějšího chlapa. A když už ses o tom zmínil, bylo to docela zábavné.“

Havelock se zasmál. Dokázal snést, když si z něj někdo utahoval, a klidně to přejít. Díky tomu vynikal v týmových sportech: fotbal, basket, politika.

Millerovi nikdy moc nešly.

Asteroid Ceres, vstupní přístav Pásu a vnějších planet, se mohl pochlubit dvěma sty padesáti kilometry průměru a desítkami tisíc kilometrů tunelů v mnoha vrstvách na sobě. Roztočit ho na 0,3 g zabralo nejlepším mozkům z Tycho Manufacturing půl generace, a místní na to byli ještě teď patričně hrdí. V současné době měla Ceres přes šest miliónů stálých obyvatel, a jelikož tu přistávalo a kotvilo kterýkoli den kolem tisíce lodí, zvyšovalo to populaci až na sedm miliónů.

Platina, železo a titan z Pásu. Voda ze Saturnu, zelenina a hovězí z obřích zrcadlových skleníků na Ganymedu a Europě, další potraviny ze Země a Marsu. Baterie z Io, Helium-3 z rafinerií na Rheie a Iapetu. Přes Cereru protékala řeka bohatství a moci, jaká neměla v historii lid-

stva obdoby. A kde se odehrává obchod na takové úrovni, kvete i zločin. Kde se daří zločinu, tam se nacházejí i bezpečnostní síly, aby ho držely na uzdě. Muži jako Miller a Havelock jezdili elektrickými vozy po širokých rampách, až cítili, jak pod nimi klesá falešná rotační gravitace, a vyslyšeli laciné, blýskavě nastrojené děvky ohledně toho, co se stalo minulé noci, když Bomie Chatterjee přestal vybírat výpalné pro Společnost Zlaté ratolesti.

Hlavní stanice bezpečnostní agentury Star Helix, sídlo policie a vojenské posádky přístavu Ceres, se nacházela na třetí úrovni počítáno od povrchu asteroidu, měla dva čtvereční kilometry a zarývala se do skály tak vysoko, že Miller mohl od svého stolu přejít pět úrovní nahoru, aniž by vůbec opustil kanceláře. Havelock obrátil vůz, Miller zamířil do své kóje, zkopíroval záznam dívčina výslechu a znovu si ho přehrál. Byl asi v polovině, když se k němu zezadu přiloudal Havelock.

„Dozvěděl ses z toho něco?“ zeptal se.

„Nic moc,“ odvětil Miller. „Bomieho napadla tlupa místních nezávislých grázlíků. Občas si nízko postavený chlapík jako Bomie najme pár lumpů, aby na něj jako zaútočili a on je mohl hrdinně odrazit. Vylepší to jeho reputaci. To měla na mysli, když vykládala o tanečním představení. Hoši, co na něj vlítli, byli ten typ, jenomže Bomie, místo co by si zahrál na zlého nindžu, zdrhl a už se neobjevil.“

„A pak?“

„A nic,“ vzdychl Miller. „To je právě to, co mi nedochází. Někdo tady odrovná výběrčího Zlaté ratolesti, a nikde žádná odplata. Teda, Bomie je malá šarže, jasně, ale...“

„Ale když začnou přicházet o pěšáky, přijdou si ti nahoře na míň peněz,“ kývl Havelock. „Tak proč se Zlatá ratolest nemá k vyměření nějaké té gangsterské spravedlnosti?“

„Mně se to nelíbí,“ řekl Miller.

Havelock se zasmál. „Lidi z Pásu,“ poznamenal. „Stane se něco divného, a vy si hned myslíte, že se vám hrouť celý ekosystém. Jestli jsou páni ze Zlaté ratolesti tak slabí, že nedokážou prosadit svoje zájmy, jen houšť. Jsou to přece ti zlí hoši, vzpomínáš?“

„Jo, jistě,“ přitakal Miller. „Říkej si o organizovaném zločinu, co se ti zlíbí, ale přinejmenším je organizovaný.“

Havelock si sedl na malou plastovou židli vedle Millerova stolu a natáhl krk, aby viděl na přehrávání.

„Tak jo,“ prohlásil. „Co ksakru znamená ‚zapomenutá ruka‘?“

„To je výraz z boxu,“ vysvětlil Miller. „Rána, kterou nevidíš přicházet.“

Počítač zazvonil a z reproduktorů se ozval hlas kapitánky Shaddidové.

„Millere? Jste tam?“

„Hm,“ zabručel Havelock. „Špatné znamení.“

„Cože?“ přeptala se kapitánka ostře. Nikdy se nezbavila předsudků vůči Havelockovu původu z vnitřních planet. Miller zvedl ruku, aby svého parťáka umlčel.

„Zde, kapitáne. Co pro vás můžu udělat?“

„Přijďte do mé kanceláře, prosím.“

„Už jdu,“ odpověděl.

Miller se zvedl a Havelock vklouzl do jeho židle. Nemluvíli. Oba věděli, že by je kapitánka Shaddidová zavolala oba, kdyby chtěla i Havelocka. Další důvod, proč ten člověk nikdy nezíská vyšší hodnost. Miller ho nechal u přehrávání, jen ať se snaží podrobně zhodnotit jemné nuance společenských tříd a postavení, původu a rasy. Práce na celý život.

Kancelář kapitánky Shaddidové byla vybavena příjemným ženským způsobem. Na stěnách visely závěsy z opravdové látky, z vložky ve vzduchovém filtru se linula vůně kávy a skořice. Stálo to asi desetinu ceny skutečného zboží. Uniformu nosila ležérně, vlasy měla v rozporu s předpisy rozpuštěné a padaly jí na ramena. Kdyby po Millerovi někdo požadoval, aby ji popsal, zaručeně by použil výraz ‚klamné zbarvení‘. Pokynula mu k židli, sedl si.

„Co jste zjistili?“ zeptala se, ale zrak přitom upírala na stěnu za ním. Tohle nebyl žádný namátkový test, pouze konverzace.

„Zlatá ratolest vypadá podobně jako Sohirova banda a Loca Greiga. Pořád působí na stanici, ale... jako by je něco rozptylovalo, řekl bych. Drobnosti si nechávají uniknout. Mají v oblasti méně chlapů, menší zabezpečení. Víím tak o půltuctu členů na středních pozicích, co se ztratili ve tmě.“

Upoutal její pozornost.

„Zabiti?“ zeptala se. „Že by útok SVP?“

Útok Spolku vnějších planet představoval věčného strašáka bezpečnostních sil Cerery. SPV v duchu tradic Al Capona, Hamásu, IRA nebo Rudých bojovníků milovali lidé, které chránil, a obávali se ho ti, kdo mu stáli v cestě. Fungoval zčásti jako společenská organizace, zčásti jako svého druhu národ, a zčásti jako teroristická síť, a zcela postrádala etické normy. Kapitánka Shaddidová možná Havelocka neměla ráda, protože pocházel z gravitační studny, ale dokázala s ním pracovat. SVP by ho šoupl do přechodové komory. Lidé jako Miller by mohli počítat s pěknou plastovou kulkou do hlavy. Nic, co by vybuchlo ve větrací soustavě.

„To bych neřekl,“ mínil Miller. „Nepůsobí to jako válka. Je to... Po pravdě, pane, nemám ponětí, co to je. Jde o velká čísla. Vymáhání výpalného se snížilo, nezákonný hazard jakbysmet. Cooper a Hariri zavřeli podnik s nezletilými na šestém, a pokud je mi známo, zatím ho neuvedli do provozu. Sem tam nějaká ta akce nezávislých, ale mimo to všechno vypadá báječně. Jenom z toho mám divný pocit.“

Přikývla, ale znovu upřela pohled na stěnu. Ztratil její zájem právě tak rychle, jako ho získal.

„No, nechme to stranou,“ promluvila. „Něco bych měla. Novou zakázku. Jen vy. Ne Havelock.“

Miller si založil ruce.

„Nová zakázka,“ vyslovil pomalu. „Co to znamená?“

„Znamená to, že Star Helix uzavřela smlouvu na služby nesouvisející s udržováním bezpečnosti Cerery, a já jako lokální vedoucí korporace na ně přiděluji vás.“

„Takže mám výpověď?“ zeptal se.

Kapitánka Shaddidová se zatvářila dotčeně.

„Je to práce navíc,“ objasnila. „Vaše přidělení k bezpečnosti Cerery trvá i nadále. Pouze k tomu... Podívejte, Millere, mně to přijde stejně podělané jak vám. Nemám v úmyslu stáhnout vás ze stanice. Neruším vaši hlavní zaměstnaneckou smlouvu. Jde o laskavost, kterou kdosi dole na Zemi poskytuje nějakému akcionáři.“

„Tak my teď poskytujeme laskavosti akcionářům?“

„Vy ano,“ přisvědčila. Veškerá její vlídnost vymizela; smířlivý tón byl ten tam. Oči měla temné jako mokrý kámen.

„Jasně,“ kývl Miller. „Asi už to tak bude.“

Kapitánka Shaddidová vytáhla svůj ruční terminál. Miller zašátral po svém, přijal úzkopásmový přenos. Ať už šlo o cokoli, Shaddidová to držela mimo běžnou síť. Na displeji se mu objevil nový soubor, označený JMAO.

„Je to případ ztracené dcery,“ řekla kapitánka. „Ariadne a Jules-Pierra Maových.“

Jména mu byla povědomá. Miller přitiskl prsty na obrazovku svého ručního terminálu.

„Obchodní společnost Mao-Kwikowski?“ zeptal se.

„Právě ta.“

Miller si tiše hvízdal.

Maokwik možná nepatřila mezi deset nejmocnějších korporací Pásu, ale rozhodně by se dostala do první padesátky. Původně to byla práv-

nická firma, jež měla podíl na působivém krachu venušanských oblačných měst. Peníze ze soudního sporu, který se vlekl celá desetiletí, společnosti umožnily masivní růst a rozvětvení; převážně šlo o podnikání v meziplanetární dopravě. Nyní měla korporace nezávislou stanici, jež se vznášela mezi Pásem a vnitřními planetami s majestátností zaoceánské lodi na dávných pozemských mořích. Už prostá skutečnost, že o nich Miller slyšel, znamenala, že mají dost peněz, aby si mohli lidi jako on otevřeně kupovat.

Právě byl koupen.

„Oficiálně mají sídlo na Měsíci,“ pravila kapitánka Shaddidová. „Veškerá práva a výsady zemského občanství. Ale provozují nákladní dopravu ve velkém i tady venku.“

„A někam si zašantročili dceru?“

„Černou ovci,“ odvětila. „Šla na vysokou, přidala se k Nadaci Vzdálené obzory. Studentští aktivisté.“

„Fasáda SVP,“ dodal Miller.

„Přidružená skupina,“ opravila ho Shaddidová. Miller to nechal být, ale v nitru pocítil píchnutí pochybnosti. Zauvažoval, na kterou stranu by se Shaddidová v případě útoku SVP postavila. „Rodina to přičítala těžkému období. Mají dvě starší děti s kontrolními balíky akcií, takže pokud Julie chtěla poletovat vesmírem a říkat si bojovník za svobodu, není to žádné neštěstí.“

„Ale teď ji chtějí najít,“ poznamenal Miller.

„To chtějí.“

„Co se změnilo?“

„Neuznali za vhodné tuto informaci poskytnout.“

„Jasně.“

„Podle posledních záznamů byla zaměstnána na stanici Tycho, ale tady si drží byt. Našla jsem na místní síti, ve které oblasti to je, a nechal jsem byt uzavřít. Heslo máte v souboru.“

„Dobře,“ přikývl Miller. „Co stojí v mé smlouvě?“

„Najít Julii Maovou, zadržet ji a poslat domů.“

„Takže únos,“ řekl.

„Ano.“

Miller se zahleděl na svůj terminál, listoval na něm ve spisu, aniž by se na stránky pořádně soustředil. Útroby se mu sevřely. Pracoval u cereské bezpečnosti třicet let a ani v samých počátcích neměl mnoho iluzí. Vtip byl v tom, že Ceres neměla zákony, pouze policii. Neměl o nic čistší ruce než kapitánka Shaddidová. Lidé občas vypadnou z přechodové

komory. Občas se ztratí důkazy ze zamčených přihrádek. Nešlo ani tak o to, co je správné či nesprávné, ale o to, co je odůvodněné. Člověk stráví celý život v kamenné bublině, jídlo, vodu i vzduch, které používá, mu přivázejí z míst tak vzdálených, že je i s dalekohledem sotva najde, a určitá morální pružnost je tu nezbytná. Ale až dosud nikdy nemusel provést únos.

„Nějaký problém, detektive?“ ozvala se Shaddidová.

„Ne, pane,“ odpověděl. „Postarám se o to.“

„Ať vám to netrvá moc dlouho,“ připomněla mu.

„Ano, pane. Ještě něco?“

Tvrdý pohled kapitánky Shaddidové zvlídněl, jako by si nasazovala masku. Usmála se.

„S partákem vycházíte dobře?“

„Havelock je v pořádku,“ řekl Miller. „Když ho mám s sebou, lidé mě mají radši – jako jeho pravý opak. Je to fajn.“

Její úsměv se změnil jen nepatrně; zdál se teď o půl stupně upřímnější. Při budování vztahu s nadřazeným není nic lepšího než trocha sdíleného rasismu. Miller zdvořile pokývl a zamířil ven.

Měl doupě na osmé úrovni, nedaleko hlavního tunelu obytné čtvrti širokého sto metrů a uprostřed s pečlivě ošetřovaným zeleným parkem. Klenutý strop chodby osvětlovala zapuštěná světla a byl vymalován modrou, o níž ho Havelock ujišťoval, že odpovídá pozemskému letnímu nebi. Žít na povrchu planety, kde mu vlastní hmotnost tahá za každou kost a sval a vzduch na ní nedrží nic než gravitace, to mu připadalo jako rychlá cesta k zešílení. Ovšem ta modrá byla hezká.

Někteří lidé se podobně jako kapitánka Shaddidová snažili svůj vzduch provonět. Pochopitelně ne vždy vůní kávy a skořice. Havelockovo doupě bylo cítit po pekoucím se chlebu. Jiní si zvolili květinové vůně nebo semiferomony. Candace, Millerova bývalá manželka, dávala přednost čemusi, co nazývala zemská lilie, a jemu to vždy připomínalo úroveň, kde se recykloval odpad. V současné době se spokojoval s neurčitě svíravým aroma samotné stanice. Recyklovaného vzduchu, jenž prošel milióny plíc. Vody z kohoutku tak čisté, že by se dala používat pro laboratorní účely, byla však původně močí a výkaly a slzami či krví, a bude zas. Životní cyklus na Cereře byl tak malý, že člověk viděl jeho křivky. Miller s tím byl spokojen.

Nalil si sklenku mechové whisky, domorodý cereský alkohol, vyrobený z průmyslových kvasnic, sundal si boty a usadil se na pěnovou postel. Pořád před sebou viděl Candacino nesouhlasné zamračení a slyšel její povzdech. Omluvně pokrčil rameny při vzpomínce a vrátil se k práci.

Juliette Andromeda Mao. Pročetl si její pracovní i školní záznamy. Nadaná pilotka malých člunů. V materiálech objevil její fotku v osmnácti, v přiléhavém vakuovém obleku se sundanou přilbou: půvabná dívka s útlou postavou obyvatelky Měsíce a dlouhými černými vlasy. Široce se zubila, jako by ji vesmír právě políbil. Přiložený text oznamoval, že se umístila jako první v jakémsi závodu zvaném Parrish/Dorn500K. Krátce zapátral. Šlo o ten druh závodů, v jakých mohli létat pouze bohatí. Její člun *Plejtváč* překonal předchozí rekord a udržel si ho dva roky.

Miller usrkával whisky a přemítal, co se asi stalo té dívce, která byla dost bohatá a vlivná, aby si mohla dovolit soukromý člun, v němž se sem dopravila. Od účasti v prestižních vesmírných závodech k perspektivě, že bude svázána a poslána domů v kapsli, bylo hodně daleko.

„Chudinko bohatá děvenko,“ řekl Miller obrazovce. „Nejspíš se ve své kůži cítíš dost svinsky.“

Zavřel soubory a pil tiše a vážně s pohledem upřeným na prázdný strop nad sebou. Křeslo, kde sedávala Candace a vyptávala se ho, jak se dnes měl, bylo také prázdné. Teď, když tu nebyla, aby ho nutila k hovoru, by se mu to dařilo snáz. Cítila se osamělá. Teď už to chápal. Candace v jeho představě zakoulela očima.

O hodinu později, když se mu krev rozproudila pitím, si ohřál misku pravé rýže a umělých fazolí – droždí a houby dokážou napodobit cokoli, máte-li v sobě dost whisky –, otevřel dveře svého doupěte a při obědě sledoval provoz v mírném ohybu tunelu. Lidé z druhé směny proudili ke stanicím metra a dál. Děti, které bydlely o dvě doupata dál, osmiletá dívka a její čtyřletý bratr, vítaly tátu objetím, pištěním, vzájemným žalováním a slzami. Modrý strop zářil odraženým světlem, neměnný, stálý, uklidňující. V tunelu se třepotal vrabec, vznášel se tak, jak to na Zemi nedokáže – o tom ho Havelock ujistil. Miller mu hodil falešnou fazoli.

Pokoušel se myslet na tu Maovic holku, ale popravdě mu na ní moc nezáleželo. S rodinami v čele organizovaného zločinu na Cereře se dělo něco divného, budilo to v něm neklid a napětí.

Ta záležitost s Julií Maovou? To bylo vedlejší.

Kapitola třetí: Holden

Po téměř dvou dnech ve vysokém přetížení Holdena bolela kolena, záda i šíje. A hlava. Ksakru, jeho nohy! Vstoupil do služebního průlezu *Rytíře*, právě když Naomi šplhala z jeho nákladového hangáru. Usmála se a ukázala mu palcem vzhůru.

„Záchranná mechanika je uložena a uzamčená,“ řekla. „Reaktor se zahřívá. Jsme připraveni vzlétnout.“

„Dobře.“

„Máme už pilota?“ zajímala se.

„Dnes má pohotovost Alex Kamal, takže to bude on. Tak trochu bych rád, kdyby to byl Valka. Není tak dobrý pilot jako Alex, ale taky ne tak hlučný, a mě bolí hlava.“

„Já mám Alexe ráda. Má v sobě tolik entuziasmu,“ mínila Naomi.

„Netuším, co znamená *entuziasmus*, ale pokud tím myslíš Alexe, už teď mě to unavuje.“

Holden vyrazil po žebříku do řídicí místnosti a kokpitu. Naomin odraz v lesklém černém povrchu vypnutého nástěnného panelu se na něj usklíbl. Nemohl pochopit, jak se lidé z Pásu, hubení jako sirky, mohou tak rychle přizpůsobit vysoké gravitaci. Přepokládal, že v tom hrají roli desetiletí praxe a selektivní rozmnožování.

Ve velínu se připojal k řídicí konzoli, bezpečnostní křeslo se ihned vytvarovalo podle jeho těla. V polovině gé, kterému je Ade vystavila v konečné fázi cesty, byl pěnový materiál příjemný. Uniklo mu tiché zasténání. Spínače z kovu a plastu, vyrobené tak, aby vydržely silné přetížení a stovky let, ostře zacvakaly. *Rytíř* zareagoval rozsvícením řady diagnostických indikátorů a téměř podprahovým šumem.

O pár minut později se Holden ohlédl a spatřil řídnoucí černou kšticí Alexe Kamala, po níž následoval jeho veselý kulatý obličej s tmavou pletí, která nevybledla ani po letech na lodi. Alex vyrostl na Marsu a měl silnější postavu než lidé z Pásu. V porovnání s Holdenem působil útle, ale i tak se mu kombinéza pilota na břicho napínala. Alex dříve létal v marťanské flotile, očividně však dávno vzdal vojenskou fyziku.

„Nazdar, zástupče,“ protáhl. Afektovaný západácký přízvuk, společný všem z Mariner Valley, Holden rozčiloval. Ani na Zemi už nejméně sto let nežil žádný kovboj, na Marsu se mimo dómy nenašlo jediné stéblo trávy ani kůň, který by nebyl v zoo. Mariner Valley osídlili Indové, Číňané a pár Texasanů. Ten jižanský přízvuk byl zjevně nakažlivý; teď už tak mluvili všichni. „Jak se daří našemu starému harcovníkovi?“

„Zatím všechno šlape. Potřebujeme letový plán. Ade nás zabrzdí za...,“ zkontroloval čas, „... čtyřicet. Tak si pospěš. Chci rychle ven, splnit úkol, a co nejdřív vrátit *Canty* na kurs k Cereře, než nám tady zrezaví.“

„Rozumím,“ řekl Alex a začal šplhat do kokpitu *Rytíře*.

Holdenovi cvaklo ve sluchátcích, pak promluvil Naomin hlas: „Amos a Shed jsou na palubě. My tady dole jsme připraveni.“

„Díky. Čekáme už jen na Alexovy údaje, pak můžeme vyrazit.“

Brali s sebou minimální posádku: Holden jako velitel, Alex, aby je dopravil tam a zase zpátky, Shed pro případ, že by přeživší potřebovali ošetření, Naomi a Amos kvůli vyzvednutí vraku.

Zanedlouho Alex zavolal dolů: „Fajn, šéfe. Bude to výlet na čtyři hodiny, čajová konvice. Celková spotřeba paliva asi třicet procent, ale máme plnou nádrž. Odhad trvání mise jedenáct hodin.“

„Rozumím. Dík, Alexi,“ odpověděl Holden.

Čajová konvice znamenala v lodním slangu let za pomoci manévrovacích trysek s použitím přehřáté páry pro reaktivní pohon. Zapínat fúzní motory *Rytíře* v takové blízkosti *Canterbury* by mohlo být nebezpečné, a navíc by to při tak krátké cestě bylo plýtvání. Plazmové motory, před-Epsteinovský fúzní pohon, měly mnohem nižší účinnost.

„Žádám o povolení opustit hangár.“ Holden přepnul z vnitřního interkomu na linku k můstku *Canterbury*. „Tady Holden. *Rytíř* připraven k letu.“

„Dobře, Jime, jděte na to,“ ozval se McDowell. „Ade teď přibrzďuje loď. Dávejte na sebe pozor, děcka. Raketoplán je drahá hračka a na Naomi mně vždycky dost záleželo.“

„Rozumím, kapitáne,“ odpověděl Holden. Vrátil se na vnitřní linku a zavolal Alexe. „Do toho, vezmi nás ven.“

Opřel se v křesle a naslouchal skřípění konečných manévru *Canterbury*; ocel a keramika vydávaly stejně hlasité a zlověstné zvuky jako dřevo plachetnice. Nebo pozemšťanské klouby po vystavení silné gravitaci. Holden na okamžik pocítil s lodí soucit.

Pochopitelně se nemohli úplně zastavit. Ve vesmíru nikdy nic doopravdy nepostojí; můžete jen srovnat svou oběžnou dráhu s jiným ob-

jektem. Momentálně následovali CA-2216862 na jeho veselém tisíciletém výletě kolem slunce.

Ade jim dala zelenou, Holden vypustil vzduch z nákladového hangáru a uzavřel výstupy. Alex je na bílých kuželech přehřáté páry vyvedl z doku.

Vydali se hledat *Scopuli*.

CA-2216862 byla skála o průměru půl kilometru, jež se zatoulala z Pásu a přitáhla si ji mocná Jupiterova gravitace. Nakonec si našla svou pomalou oběžnou dráhu kolem Slunce v nesmírném prostoru mezi Jupiterem a Pásem, prázdném dokonce i na vesmírné poměry.

Při pohledu na *Scopuli*, lehce spočívající na straně asteroidu a přidrženou pouze jeho nepatrnou gravitací, Holdena zamrazilo. I kdyby loď letěla naslepo, veškeré zařízení nefunkční, pravděpodobnost, že narazí na tak malý objekt, byla nekonečně nízká. Šlo o půlkilometrovou překážku na dálnici o průměru miliónů kilometrů. Ta loď tady nepřistála náhodou. Poškrábal si zježené chloupky na šíji.

„Alexi, zastav asi dva kiláky od ní,“ přikázal. „Naomi, co bys mi k té lodi řekla?“

„Tvar trupu odpovídá údajům z registru. Je to nepochybně *Scopuli*. Nevysílá v elektromagnetickém ani infračerveném pásmu. Jenom ten malý nouzový maják. Vypadá to, že má vypnutý reaktor. Muselo jít o ruční vyřazení, ne poškození, protože nezaznamenávám žádný únik radiace,“ hlásila Naomi.

Holden hleděl na obrazy, které mu dodávaly vnější senzory *Rytíře*, a obraz, který loď vytvořila pomocí laserového paprsku, odraženého od trupu *Scopuli*. „Co tamto, co vypadá jako díra v boku?“

„Ehm,“ pravila Naomi. „Ladar říká, že je to díra v boku.“

Holden se zachmuřil. „Dobře, zůstaneme chvíli tady, znovu provedeme okolí. Máme něco na dohled, Naomi?“

„Nic. A velké antény na *Canty* dokážou zachytit kluka, jak si hází kamením na Měsíci. Becca tvrdí, že právě teď není v rozsahu dvaceti miliónů kiláků vůbec nikdo.“

Holden vyfukal na opěrku křesla složitý rytmus a vznesl se v popruzích vzhůru. Bylo mu horko, proto si namířil nejbližší hubici klimatizace na obličej. Kůže na temeni ho zaštipala, jak se z ní odpařoval pot.

Když uvidíš něco hodně divného, nehraj si zas na hrdinu. Sbal si fídlátka a vrať se domů. Tak zněly jeho rozkazy. Podíval se na obraz *Scopuli*, na díru v jejím boku.

„Tak jo,“ řekl. „Alexi, doprav nás na čtvrt kiláku a zůstaň tam. Na povrch doletíme se záchrannou mechanikou. Jo, a trysky nech zahřáté a připravené. Jestli se v té lodi schovává nějaká zrada, budeme muset co nejrychleji vypadnout a všechno za sebou spálit na škvarek. Jasně?“

„Jasně, šéfe. *Rytíř* bude připravený metelit si to pryč jako zajíc, pokud neřekneš jinak,“ odvětil Alex.

Holden ještě jednou přejel pohledem velitelskou konzoli, pátraje po blikání červeného varovného světélka, jež by mu poskytlo důvod vrátit se na *Canty*. Všude vládla vládná zeleň. Uvolnil si popruhy a odstrčil se od křesla. Odraz jednou nohou o stěnu ho poslal k žebříku, sestoupil po něm pomocí jemných doteků rukou na příčlích.

V prostoru posádky byli Naomi, Amos a Shed ještě připoutáni v bezpečnostních křeslech. Holden se chytil žebříku a švihem se otočil, aby neměl posádku hlavou dolů. Začali si odepínat pásy.

„Takže, situace je taková. *Scopuli* je děravá a někdo ji nechal zaparkovanou tady u té skály. Nikdo není na dohled; možná se to stalo už před nějakou dobou a všichni odešli. Naomi, budeš řídit záchranný člun, my tři se připoutáme a svezeme se dolů k vraku. Shede, ty zůstaneš uvnitř, leda bychom našli nějaké raněné, což se zdá málo pravděpodobné. My s Amosem vlezeme do lodi tou dírou a trochu to tam prošmejdíme. Jestli narazíme na něco, co by se třeba vzdáleně podobalo nastražené pasti, vrátíme se zpátky do člunu, Naomi nás přitáhne na *Rytíře* a padáme. Někáké otázky?“

Amos zvedl masitou ruku. „Možná bysme se měli ozbrojit, šéfe. Kdyby tady číhali piráti.“

Holden se zasmál. „No, jestli tady jsou, tak jim vlastní loď uletěla. Ale klidně si vem pistoli, pokud se tak budeš cítit líp.“

Když si velký, mohutný Pozemšťan vezme pistoli, bude se cítit lépe nejen on, ale to Holden raději neřekl nahlas. Ať si všichni myslí, že si jejich velitel věří.

Holden otevřel svým důstojnickým klíčem skříň se zbraněmi, Amos si vybral velkorážní automatickou pistoli na dávky s vlastním pohonem, bezzákluzovou a určenou pro střelbu v nulové gravitaci. Staromódní brokovnice byly spolehlivější, ale ve stavu beztíže fungovaly jako manévrovací trysky. Tradiční pistole by měla dostatečný zpětný ráz, aby střelec na skalce jako CA-2216862 dosáhl únikové rychlosti.

Posádka se zvolna snesla do nákladového prostoru, kde čekal Naomi vejčitý člun se čtyřma pavoučíma nohama. Každá měla na konci manipulační drapák a různé řezací a svářecí nástroje. Zadní pár se mohl přichytit lodního trupu, aby zařízení získalo patřičnou páku, přední nohy mohly provádět opravy nebo vrak rozřezat na kusy, jež se daly snáze přepravovat.

„Nasaďte si klobouky,“ přikázal Holden a všichni si navzájem pomohli nasadit a upevnit přilby. Každý si zkontroloval vlastní skafandr a pak ho prověřil ještě kolegovi. Až se otevře výstup z hangáru, bude pozdě zjišťovat, jestli mají pořádně zapnuté knoflíky.

Naomi si vlezla dovnitř, Amos, Holden a Shed se připoutali lany ke kovové kleci kokpitu. Naomi zkontrolovala řízení a stiskla spínač odsávání vzduchu z hangáru a otevírání vrat. Holden ve skafandru slyšel jen tichý sykot vzduchu a slabý statický šum rádia. Vzduch byl slabě cítit po nějaké nemocniční dezinfekci.

Naomi vyjela první, mířila s člunem, poháněným malými tryskami na stlačený dusík, k povrchu asteroidu. Ostatní táhla za sebou na třímetrových lanech. Holden se za letu ohlédl na *Rytíře*: hranatý šedý klín s kuzelem pohonu na širším konci. Loď musela být jako všechno, co lidé vytvořili pro vesmírné lety, efektivní, nikoli krásná. V Holdenovi to vždy vyvolávalo lehký zármutek. I tady venku by měl být prostor pro krásu.

Rytíř se od něj zdánlivě vzdaloval, stále se zmenšoval, ačkoli se nehýbal z místa. Iluze zmizela, když se otočil, pohlédl na asteroid a cítil, jak se řítí k němu. Otevřel spojení s Naomi, ale ta si pro sebe pobrukovala, což znamenalo, že přinejmenším ona si žádné starosti nepřipouští. Neřekl nic, ale nechal kanál otevřený a poslouchal její pobrukování.

Zblízka nevypadala *Scopuli* tak zle. Až na otvor zející v trupu neutrpěla žádné škody. Zjevně do asteroidu nenarazila; prostě byla ponechána tak blízko, že si ji mikrogravitace pozvolna přitáhla. Jak se k ní přibližovali, fotil si ji zařízením v přilbě a přenášel obrázky do *Canterbury*.

Naomi zastavila, vznášeli se teď tři metry nad otvorem v plášti *Scopuli*. Ve společném komunikačním kanálu skafandrů se ozvalo Amosovo hvízdnutí.

„Tohle neudělalo torpédo, pane. To byla trhavá nálož. Vidíte, jak je ten kov na kraji ohnutý dovnitř? Zastrčili tvarované nálože přímo do trupu,“ prohlásil Amos.

Amos byl nejen vynikající technik; v popisu práce měl i zacházení s trhavinami při rozbíjení ledových hor kolem Saturnu, které rozdělával

na menší kusy, s nimiž se lépe manipulovalo. Další důvod, proč ho vzít s sebou na *Rytíře*.

„Takže,“ řekl Holden, „naši přátelé tady na *Scopuli* nejdřív zastaví, nechají někoho vylézt na trup a umístit tam nálož, udělat díru v plášti a nechat uniknout vzduch. Dává to někomu z vás smysl?“

„Ne,“ odpověděla Naomi. „Nedává. Pořád chcete jít dovnitř?“

Když uvidíte něco hodně divného, nehraje si zas na hrdiny. Spakujte si fidlátka a vraťte se domů.

Ale co vlastně čekal? Jistěže *Scopuli* není vzhůru a neběží v ní motory. Jistěže se tu něco pokazilo. Divné by bylo, kdyby na ní nebylo nic v nepořádku.

„Amosi,“ přikázal Holden, „měj tu zbraň v pohotovosti, čistě pro každý případ. Naomi, mohla bys nám udělat větší díru? A opatrně. Kdyby se ti to nezdálo, vytáhni nás.“

Naomi se s člunem přiblížila, vyšlehnutí dusíku na pozadí studené noci připomnělo bílý dech. Následoval plamen řezáku, žhavě červený, pak bílý, modrý. Zařízení člunu v tichu hmyzím pohybem rozvinulo svá klepeta a Naomi se pustila do řezání. Holden s Amosem se snesli na trup lodi, dupající magnetickými botami. Nohama vnímal vibrace, jak Naomi uvolňovala kus pláště. Vzápětí hořák zhasl a Naomi okraje otvoru zchladila hasicím přístrojem. Holden ukázal Amosovi palcem nahoru a velmi pomalu vklouzl do nitra lodi.

Výbušná nálož byla umístěna téměř přesně doprostřed trupu a vyrvala ho pořádný kus v místě jídelny. Když Holden přistál a jeho boty se přísály na stěnu, cítil, jak mu pod nohama křupají bleskově zmrzlé kousky jídla. Žádná těla na dohled.

„Pojď sem, Amosi,“ zavolal komunikátorem. „Nevidím žádnou posádku.“

Uhnul stranou a Amos se hned nato snesl dovnitř, v pravé ruce pistoli a v levé silnou baterku. Bílý paprsek přelétl stěny zničené kantýny.

„Kudy teď, pane?“ zeptal se Amos.

Holden si jednou rukou poklepal na stehno a zamyslel se. „Strojovna. Rád bych zjistil, proč je vypnutý reaktor.“

Chytili se žebříku pro posádku a šplhali podél něj směrem na zád. Všechny tlakové uzávěry mezi palubami byly dokořán; zlé znamení. Ty by se měly při havárii automaticky uzavřít, obzvláště při poplachu kvůli úniku atmosféry. Jestliže byly otevřené, znamenalo to, že v lodi není žádná paluba s atmosférou. A to zase znamenalo, že nikdo nepřežil. Žádné překvapení, ale stejně to působilo jako porážka. Rychle prošli

malou lodí a zastavili se v dílně. Drahé náhradní díly do motorů a nástroje zůstaly na svém místě.

„Tak tady asi nešlo o loupež,“ konstatoval Amos.

Holden neřekl *A o co tedy šlo?*, ale i tak ta otázka visela mezi nimi.

Ve strojovně vládl pořádek, bylo tu chladno a mrtvo. Holden vyčkal, až se Amos porozhlédne. Nejméně deset minut věnoval reaktoru, vznášel se kolem něj a pozorně ho obhlížel.

„Někdo provedl celou proceduru vypínání,“ oznámil konečně Amos. „Reaktor nezhasl při výbuchu, vypnuli ho až potom. Nevidím žádné poškození. Nedává to smysl. Pokud při útoku všichni zahynuli, kdo ho vypnul? A pokud to byli piráti, proč se nezmocnili lodi? Klidně by mohla letět.“

„A než vypnuli pohon, prošli loď a otevřeli všechny tlakové uzávěry. Vypustili vzduch. Snad se chtěli ujistit, že se tu nikdo neukrývá,“ napadlo Holdena. „Dobrá, vrátíme se do velínu a zkusíme se vloupat do počítače. Třeba nám prozradí, co se tady stalo.“

Dopluli podél žebříku zpět k přídi a nahoru do řídicí místnosti. Byla také nepoškozená a opuštěná. Skutečnost, že zde chyběla těla, Holdena začala znepokojoval víc, než kdyby je tu našli. Připlul ke konzoli hlavního počítače a stiskl pár kláves, aby viděl, jestli neběží na náhradní zdroj. Nic.

„Amosi, začněte vyřezávat jádro hlavního počítače. Vezmeme ho s sebou. Já prověřím komunikační zařízení a zkusím najít ten maják.“

Amos se přesunul k počítači, pustil se do vytahování nástrojů, které hned lepil na přepážku vedle sebe. Při práci si cosi mumlal a prokládal to klením. Bylo to skoro stejně roztomilé jako Naomino pobrukování. Holden vypnul spojení k Amosovi a zaměřil se na konzoli komunikátorů. Byla mrtvá stejně jako zbytek lodi. Objevil lodní maják.

Nikdo ho nespustil. Na loď je přivolalo něco jiného. Holden se zachmuřeně odstrčil.

Rozhlédl se po místnosti, hledal cokoli, co by nebylo v pořádku. Tady, na palubě pod konzolí operátora. Malá černá krabička, která nebyla napojena na nic dalšího.

Srdce mu vynechalo úder. Zavolal na Amose: „Připadá ti tohle jako bomba?“

Amos si ho nevšímal. Holden znovu zapnul spojení.

„Amosi, připadá ti tohle jako bomba?“ Ukázal na krabičku na podlaze.

Amos přerušil práci na počítači a připlul k němu, aby si tu věc prohlédl, pak pohybem, při němž se Holdenovi sevřelo hrdlo, uchopil krabičku a zvedl ji.

„Ne. Je to vysílač. Vidíte?“ přidržel ji Holdenovi u hledí přilby. „Má to přidělanou baterii. Kde se to tu vzalo?“

„To je ten maják, který jsme sledovali. Ježíš. Lodní maják vůbec nebyl zapnutý. Někdo ho napodobil tímhle vysílačem, napojeným na baterii,“ vyslovil Holden klidně, přemáhaje paniku.

„Proč by to kdo dělal, pane? To fakt nedává smysl.“

„Ale mohlo by, pokud na tomhle vysílači je něco neobvyklého,“ přemítal Holden.

„Jako třeba?“

„Jako třeba sekundární signál, který se spustí, když ho někdo najde.“ Holden přepnul na společný kanál skafandru. „Fajn, hoši a děvčata, našli jsme něco vážně divného a musíme odtud. Všichni zpátky na *Rytíře*, a buďte moc opatrní, když...“

Jeho rádio ožilo, ozval se vnější kanál a jeho přilbu naplnil McDowelův hlas. „Jime? Vypadá to, že tu máme problém.“

Kapitola čtvrtá: Miller

Miller byl uprostřed večerního jídla, když komunikační systém doupěte zacvrlikal. Mrkl na kód volajících. Modrá žába. Byl to přístavní bar, kde nacházelo občerstvení těch zhruba milión cizinců na Cereře, a sám sebe prohlašoval za téměř přesnou napodobeninu proslaveného pozemského podniku v Bombaji, s koncesovanými prostitutkami a legálními drogami. Miller si nabral na vidličku další sousto houbových fazolí a rýže, vypěstované v kádích, a zvažoval, zda má hovor vzít.

Mohlo mě to napadnout, pomyslel si.

„Co je?“ zeptal se.

Obrazovka se rozsvítila. Hasini, zástupce vedoucího, byl muž s tmavou kůží a očima barvy ledu. Trvalý poloušklebek na jeho tváři byl následek nervové poruchy. Miller mu kdysi prokázal službu, když Hasini projevil chybný úsudek a slitoval se nad nekoncesovanou prostitutkou. Od té doby si detektiv bezpečnostní služby a přístavní barman vzájemně vyměňovali laskavosti. Neoficiální, šedá ekonomika civilizovaného světa.

„Je tady zase tvůj parták,“ překřičel Hasini tepání a kvílení indické bhanga. „Mám dojem, že má špatnou noc. Mám se mu věnovat?“

„Jo,“ odpověděl Miller. „Zabav ho, uklidni ho, než... Dej mi dvacet minut.“

„Nechce se uklidnit. Spíš by rád našel důvod k nespokojenosti.“

„Zkus mu to trochu ztížit. Přijdu.“

Hasini přikývl, předvedl svůj patologický škleb a přerušil spojení. Miller se podíval na nedojedenou večeři, vzdychl a shrábl zbytky do recyklovačního koše. Vytáhl čistou košili, pak zaváhal. V Modré žábě měli vždycky tepleji, než by se mu líbilo, a sako nesnášel. Strčil si kompaktní plastovou pistoli do pouzdra na kotníku. Hůř se z něj tasilo, ale kdyby věci došly až tak daleko, bylo by stejně všechno na draka. Ceres vypadala ve dne stejně jako v noci. Když byla stanice uváděna do provozu, objevilo se hnutí prosazující ztlumení světél podle tradičního lidského čtyřtiadvacetihodinového cyklu v nápodobě zemské rotace. Předstírání vydrželo čtyři měsíce, pak ho rada utnula.

Být ve službě, vzal by si Miller na cestu tunely až dolů na úroveň přístavu elektrický vozík. Byl v pokušení udělat to i mimo službu, ale zabránila mu v tom jakási hluboko uložená pověřčivost. Když si vezme vozík, pojedje tam jako policajt, a přitom metro jezdí docela dobře. Došel k nejbližší zastávce, zkontroloval čas a sedl si na nízkou kamennou lavici. Minutu nato se objevil muž zhruba v jeho věku s asi tříletou holčičkou a usadili se naproti. Dívka překotně a nesmyslně žvatlala, muž reagoval jen bručením a přikyvováním ve víceméně vhodných okamžicích.

Miller si s ním vyměnil kývnutí na pozdrav. Dívka zatahala otce za rukáv, dožadovala se pozornosti. Miller se na ni podíval – tmavé oči, světlé vlasy, hladká pleť. Už teď byla příliš vysoká, než aby si ji někdo spletl s pozemským dítětem, údy měla delší a hubenější. Její kůže měla typický růžový nádech dětí Pásu, způsobený farmaceutickými koktejly, zajišťujícími posílení svalů a kostí. Miller si uvědomil, že otec postřehl jeho zájem, usmál se a pokývl směrem k dítěti.

„Jak je stará?“

„Dva a půl,“ odpověděl otec.

„Krásný věk.“

Otec pokrčil rameny, ale také se usmál.

„Máte děti?“ zeptal se.

„Ne,“ řekl Miller. „Ale zhruba před takovou dobou jsem se rozváděl.“

Společně se uchechtli, jako by to bylo legrační. V hlavě mu vytanul obraz Candace, jak si odmítavě založila ruce a odvrátila se. Závan vzduchu, prosycený vůní oleje a ozónu, ohlásil příjezd metra. Miller nechal otce s dítětem nastoupit první, pak si vybral jiné kupé.

Vagóny metra měly válcový tvar, aby dobře zapadly do vakuovaných tunelů. Nebyla tu žádná okna. Stejně by mohla poskytnout pouze výhled na kámen nějaké tři centimetry od pláště vozu. Místo toho se tu na širokých obrazovkách promítaly reklamy na zábavné pořady nebo komentáře lokálních politických skandálů, nabídky na výhru ve výši týdenního platu v některém kasinu tak úžasném, že vás obohatí už jen ta zkušenost. Miller nechal jasné, prázdné barvy jen tak proplouvat kolem a jejich obsah ignoroval. V duchu si přebíral svůj problém, obracel ho ze strany na stranu, ale zatím ani nehledal odpověď.

Bylo to prosté mentální cvičení. Podívej se na fakta, aniž bys je hodnotil: Havelock je Pozemšťan. Havelock se nachází v přístavním baru a vyhledává příležitost porvat se. Havelock je jeho parťák. Jedno konstatování za druhým, fakt po faktu, jeden aspekt po druhém. Nesnažil se je nijak uspořádat ani z nich vytvořit souvislé vyprávění; na to dojde po-

zději. Prozatím stačilo vypudit z mysli denní případy a připravit se na aktuální situaci. Než metro dorazilo do jeho stanice, připadal si soustředěně. Jako by našlapoval na celou nohu, tak nějak by to popsal kdysi v dobách, kdy měl komu ty věci popisovat.

U Modré žáby bylo narváno, horko jako ve stáji z množství těl přispívalo k ‚bombajské‘ atmosféře a umělému znečištění vzduchu. Na displejích se třpytila a blikala světla, až to bylo o záchvat. Stoly se kroutily a vlnily, díky osvětlení zezadu se zdály tmavší než pouhá čern. Hudba jako by se zhmotnila ve vzduchu, každý úder bubnu vyvolával malý otřes. Hasini v chumlu steroidy vykrmených bouchačů a spoře oděných servírek zachytil Millerův pohled a pokývl směrem dozadu. Miller nedal najevo, že to postřehl, a rovnou se začal prodírat davem.

Přistavní bary bývají výbušné prostředí. Miller si dával pozor, aby do nikoho zbytečně nevrátil. Když už si musel vybrat, raději volil obyvatele Pásu než vnitřních planet, a spíš ženy než muže. Na tváři měl trvalý výraz mírné omluvy.

Havelock seděl o samotě, jednou mohutnou rukou svíral vroubkovanou sklenici. Když si Miller přisedl, otočil se k němu, připraven vzít to jako urážku, s rozšířenými nozdrami i očima. Pak se mu ve tváři objevil překvapení. A potom cosi jako skleslé zahanbení.

„Millere,“ řekl. Venku v tunelech by křičel. Tady se jeho hlas stěží donesl k Millerově židli. „Co tady děláš?“

„Doma v doupěti nemám co na práci,“ odpověděl Miller. „Napadlo mě, že bych se někde mohl porvat.“

„Tahle noc se na to hodí,“ opáčil Havelock.

Měl pravdu. Dokonce i v barech, jež obsluhovaly obyvatele vnitřních planet, býval poměr stěží jeden Pozemšťan či Marťan na deset místních. Teď, když zašilhal po davu, Miller viděl, že malí, podsadití muži a ženy tvoří téměř třetinu.

„Přiletěla loď?“ přeptal se.

„Nojo.“

„ZMK?“ Loďstvo Zemsko-marťanské koalice mívalo cestou k Saturnu, Jupiteru a stanicím Pásu často zastávku na Cereře, ale Miller se nikdy moc nezajímal o vzájemné postavení planet, takže neměl ponětí, jak to vypadá s jejich oběžnými drahami. Havelock potřásl hlavou.

„To se střídá směna korporátní bezpečnosti na Erotu,“ řekl. „Tuším Protogenu.“ Vedle Millera se objevila servírka, na kůži se jí třpytilo tetování, zuby jí zářily v černém osvětlení. Miller si vzal pití, které mu nabízel, přestože si ho neobjednal. Sodovka.

„Víš,“ začal Miller a naklonil se blízko k Havelockovi, aby k němu dolehl i normální hlas, „nesejde na tom, kolik jich nakopeš. Shaddidová tě stejně nebude mít ráda.“

Havelock se k němu prudce obrátil, vztek v jeho pohledu stěží překrýval hanbu a křivdu.

„Je to pravda,“ pravil Miller.

Havelock se potácivě zvedl a zamířil ke dveřím. Pokoušel se dupat, ale v Cereřině rotační gravitaci a při vlastní opilosti to nedokázal odhadnout. Vypadalo to, jako by poskakoval. Miller se sklenicí v ruce kráčel davem v brázdě za ním a snažil se úsměvem a krčením ramen uklidňovat dotčené obličej, které za sebou jeho parťák nechával.

Obecní tunely tady dole u přístavu pokrývala vrstva špíny a mastnoty tak tlustá, že si s ní vzdušné čističe a dezinfekce nikdy zcela neporadily. Havelock pochodoval s nahrbenými rameny a pevně sevřenými ústy, hněv z něj vyzařoval jako žár. Ale dveře Modré žaby se za nimi zabouchly, uzávěr odřízl hudbu, jako když člověk náhle ohluchne. Nejhorší nebezpečí bylo zažehnáno.

„Nejsem opilý,“ prohlásil Havelock příliš hlasitě.

„Nic takového jsem ani netvrdil.“

„A ty...“ Havelock se otočil a zabodl mu obviňující prst do hrudi, „ty nejsi žádná moje chůva.“

„Taky pravda.“

Kráčeli spolu asi čtvrt kilometru. Lákaly je tabule z jasných LED světýlek. Bordely a střelnice, kavárny a kluby poezie, kasina a zápasy. Vzduch byl cítit močí a starým jídlem. Havelock začal zpomalovat, ramena mu pomalu klesala od uší.

„Pracoval jsem v Terrytownu na vraždách,“ řekl Havelock. „Tři roky na mravnostním na L-5. Máš ponětí, jaký to bylo? Unášeli odtud na lodích děcka a já byl jeden ze tří maníků, co to zarazili. Jsem dobrej polda.“

„Ano, to jsi.“

„Zatraceně dobrej.“

„To jsi.“

Minuli nudlový bufet. Rakvový hotel. Veřejný terminál, jehož displej oznamoval zdarma novinky: **Výzkumná stanice Phoebe má problém s komunikací. Nová hra ANDREAS K vydělala 6 miliard dolarů za 4 hodiny. Smlouva o dodávkách titanu mezi Marsem a Pásem se nekoná.** Obrazovky se Havelockovi odrážely v očích, ale on se díval skrz ně.

„Jsem zatraceně dobrý policajt,“ opakoval. A chvíli nato: „Tak co, ksakru?“

„Není to osobní,“ vysvětloval mu Miller. „Lidi se na tebe kouknou, a nevidí Dmitriho Havelocka, dobrýho poldu. Vidí Zemi.“

„To je blbost. Strávil jsem osm let na orbitálních stanicích a na Marsu, než jsem přiletěl sem. Na Zemi jsem pracoval dohromady nějakých šest měsíců.“

„Země. Mars. To se od sebe moc neliší,“ mínil Miller.

„Zkus to říct Marťanovi.“ Havelock se trpce uchechtl. „Nakope ti za to.“

„Nechtěl jsem... Hele, já vím, že jsou tady všelijaké rozdíly. Země nenávidí Mars, protože má lepší flotilu. Mars nesnáší Zemi, protože má větší. Možná že se fotbal hraje líp při jednom gé, možná hůř. Já nevím. Chci jen říct: takhle daleko od Slunce? Nikomu na tom nesejde. Z téhle vzdálenosti zakryješ Zemi i Mars jedním palcem. A...“

„A já sem nepatřím,“ utrousil Havelock.

Dveře nudlového bufetu za nimi se otevřely a vyšli z nich čtyři obyvatelé Pásu v šedo zelených uniformách. Jeden z nich měl na rukávu symbol SVP, rozdělený kruh. Miller strnul, ale muži nemířili jejich směrem a Havelock si jich nevšiml. To bylo těsné.

„Já to věděl,“ pokračoval Havelock. „Když jsem podepsal smlouvu se Star Helix, věděl jsem, že mi dá práci zapadnout sem. Jenomže jsem myslel, že to bude jako všude jinde, chápeš? Jdeš, nejdřív nějakou dobu dostáváš přes hubu, a pak, když každé vidí, že to zvládneš, začnou tě brát jako jednoho z party. Tady to tak nefunguje.“

„To ne,“ přisvědčil Miller.

Havelock potřásl hlavou, odplivl si a podíval se na vroubkovanou sklenici, kterou držel v ruce.

„Mám dojem, že jsme u Modré žáby ukradli sklenice,“ prohlásil.

„A máme u sebe nezabalený alkohol na veřejné chodbě,“ doplnil Miller. „No, ty rozhodně ano. Já mám sodovku.“

Havelock se uchechtl, ale i v tom zvuku zaznívalo zoufalství. Když znovu promluvil, jeho hlas už byl jen smutný.

„Myslíš, že sem dolů chodím a schválně provokuju lidi z vnitřních planet, abych se zalíbil Shaddidové a Ramachandrovi a ostatním?“

„Napadlo mě to.“

„To se pleteš,“ řekl Havelock.

„Tak dobře,“ kývl Miller. Věděl, že se neplete.

Havelock zvedl sklenici. „Vezmeme to zpátky?“

„Co takhle Proslulý hyacint?“ navrhl Miller. „Zvu tě.“

Salón Proslulý hyacint se nacházel o tři úrovně výš, dost daleko od přístavu, rozhodně daleko na peší chůzi. A byl to policajtský podnik.

Většina hostů byla od agentury Star Helix, ale chodili tam i příslušníci menších korporátních jednotek – Protogen, Pinkwater, Al Abbiq. Miller už si byl skoro jistý, že poslední zhroucení jeho parťáka se podařilo odvrátit, ale pokud by se mýlil, bude lepší, když to zůstane v rodině.

Výzdoba podniku byla typická pro Pás – staromódní lodní skládací stoly a židle, připevněné ke stěnám i stropu, jako by gravitace mohla každou chvíli vypnout. Tchynin jazyk a potos – základní rostliny první generace vzduchové recyklace – se pnuly po stěnách a volně stojících sloupech. Hudba byla natolik tlumená, že se dalo normálně mluvit, a současně dost hlasitá, aby soukromé rozhovory zůstaly soukromé. První majitel, Javier Liu, byl konstruktér z Tychona, který sem přišel během Roztáčení a na Cereře se mu zalíbilo, takže tu zůstal. Teď podnik provozovali jeho vnukové. Javier Třetí stál za barem a povídal si s chlapem z mravnostního a z oddělení domácího násilí. Miller zamířil ke stolu v zadu a cestou se pokývnutím zdravil s muži a ženami, které znal. Zatímco u Modré žáby se choval opatrně a diplomaticky, tady zvolil předstírané chlapáctví. Také tohle byla jen póza.

„Tak tedy,“ začal Havelock, když Javierova dcera Kate – čtvrtá generace v jednom podniku – odešla od jejich stolu se sklenicemi z Modré žáby na podnose, „co je to za supertajné vyšetřování, které na tebe hodila Shaddidová? Nebo o tom pouhý Pozemšťan nesmí nic vědět?“

„Tohle tě tak vykolejilo?“ podivil se Miller. „O nic nejde. Nějakým akcionářům se ztratila dcera a chtějí, abych ji vystopoval a poslal domů. Blbá práce.“

„Vypadá to spíš na jejich případ,“ mínil Havelock a ukázal bradou k mužům z mravnostního.

„Není nezletilá,“ upřesnil Miller. „Musím ji unést.“

„A takový kšefty zvládáš?“

Miller se opřel. Břečtan nad nimi se pohupoval. Havelock čekal a Miller měl nepříjemný pocit, že se situace právě obrátila.

„Je to práce,“ řekl.

„Jo, ale mluvíme o dospělé osobě, ne? Ne že by se nemohla vrátit domů, kdyby tam chtěla být. Jenomže její rodiče si najmou agenturu, aby ji dopravila domů, ať se to holce líbí, nebo ne. To už není otázka vymáhání práva. Tady už ani nejde o bezpečnost stanice. Jen o mocenské hry dysfunkčních rodin.“

Miller si vybavil hubenou dívku vedle závodního člunu. Její široký úsměv.

„Však jsem říkal, že je to blbá práce.“

Kate Liu se vrátila ke stolu s místním pivem a sklenkou whisky. Miller byl za to rozptýlení vděčný. Pivo si objednal on. Měli ho tu lehké a silné a jen nepatrně natrpklé. Ekologie založená na kvasnicích a fermentaci znamenala kvalitní kvašené nápoje.

Havelock pomalu usrkával whisky. Miller to považoval za znamení, že už svůj flám vzdal. Mezi hochy z práce ztráta kontroly jaksi nemá ten půvab.

„Hej, Millere! Havelocku!“ zavolal známý hlas. Jevgenij Cobb z vražd. Miller ho mávnutím pozval k nim a rozhovor se stočil k obvyklému vychloubání, jak uzařeli obzvláště ošklivý případ. Tři měsíce pátrání, odkud se vzaly toxiny, a na konci vdova po mrtvém dostala celou pojistku a laciná šlapka byla deportována zpět na Eros.

Než noc skončila, Havelock se chechtal a vyměňoval si vtipy s ostatními. Pokud se příležitostně vyskytl nějaký křivý pohled nebo si do něj někdo mírně rýpl, nevšímal si toho.

Miller se právě vydal k baru pro další rundu, když mu zacinkal terminál. A vzápětí se všude v baru rozeznělo padesát dalších zvonků. Miller pocítil, jak se mu svírají útroby. Vytáhl terminál a totéž udělali všichni policisté v místnosti.

Na obrazovkách se ukázala kapitánka Shaddidová. Oči měla kalné a plně potlačovaného hněvu; dokonalý obraz mocné ženy náhle probuzené z prvního spánku.

„Dámy a pánové,“ promluvila. „Ať už děláte cokoli, nechte toho a dostavte se na stanici pro rozkazy pro výjimečný stav. Situace je následující:

Před deseti minutami dorazila nezašifrovaná, podepsaná zpráva přibližně ze směru od Saturnu. Dosud jsme nepotvrdili její pravdivost, ale podpis odpovídá záznamům. Zadržela jsem ji, ale lze předpokládat, že ji nějaký pitomec pošle na síť a pět minut nato máme hovno ve větráku. Pokud jste na doslech od nějakých civilistů, vypněte si zvuk. Pro ostatní teď sděluju, proti čemu stojíme.“

Shaddidová se posunula stranou, klepla na systémové rozhraní. Obrazovka zčernala. O chvíli později se na ní objevila tvář a ramena neznámého muže. Měl na sobě oranžový skafandr se sundanou přilbou. Pozemšťan, něco málo přes třicet. Bledá pleť, modré oči, krátké tmavé vlasy. Ještě než muž otevřel pusou, Miller na něm podle očí a držení hlavy rozpoznal známky šoku a zlosti.

„Jmenuju se James Holden,“ řekl muž.

Kapitola pátá: Holden

Deset minut při dvou gé, a Holdena začínala bolet hlava. Ale McDowell jim nařídil vrátit se domů co nejrychleji. *Canterbury* už zahřívala svůj mohutný pohon. Holden nechtěl zmeškat odjezd.

„Jíme? Vypadá to, že tady máme problém.“

„O tom mi povídejte.“

„Becca na něco přišla, a je to divné, až mi z toho běhá mráz po zádech. Musíme fofrem odtud.“

„Jak dlouho, Alexi?“ zeptal se Holden už potřetí za posledních deset minut.

„Máme to ještě přes hodinu letu. Chceš jít na šťávu?“ na to Alex.

Jít na šťávu ve slangu pilotů znamenalo přidat na výkonu motorů natolik, že bez premedikace cestující upadají do bezvědomí. Šťáva byl koktejl medikamentů, který pilotovi automaticky vstříkne jeho křeslo, aby zůstal při vědomí, ve střehu a při troše štěstí se obešel bez mrtvice, až jeho tělo bude vážit pět set kilo. Holden šťávu vyzkoušel v letectvu několikrát při různých příležitostech, a odeznívání jejích účinků bylo hodně nepřijemné.

„Ne, pokud nebudeme muset,“ odpověděl.

„Jak divného?“

„Becco, spoj se s ním. Chci, abys viděl to, co my, Jíme.“

